

Bestemmelsen i § 45, stk. 1 er en konsekvensændring af ændringerne af §§ 43-43 b.

Til nr. 16

I § 45, stk. 4, foreslås en regel om, at klagefristen for afgørelser efter lovforslagets § 43 b, stk. 1, i modsætning til nu skal beregnes fra offentliggørelsesstedspunktet i tilfælde, hvor disse afgørelser både meddeles individuelt og offentliggøres. Der tilvejebringes herved overensstemmelse med reglerne om klagefristens beregning i bl.a. vandløbsloven og miljøbeskyttelsesloven. Der foreslås endvidere en regel om, at hvis klagefristen udløber på en lørdag eller helligdag, forlænges klagefristen til den følgende hverdag. Dette er i overensstemmelse med miljøbeskyttelsesloven.

Til nr. 17

Bestemmelsen i § 45, stk. 5 er en konsekvensændring af ændringerne af §§ 43, 43 a og 43 b.

Til nr. 18, 19 og 20

Før den nye vandløbslovs ikrafttræden pr. 1. september 1983 indeholdt alle vandløbsregulativer bestemmelser om den foreskrevne bundbredde. Med den nye lovs ikrafttræden er der imidlertid åbnet mulighed for i stedet at regulere vandløbets skikkelse ved angivelse af en given vandføringsevne, hvilket betyder, at en del af de vandløb, som er omfattet af naturfredningslovens bestemmelser om åbeskyttelseslinjen i § 47 a, ikke længere vil være omfattet. Som følge heraf foreslås bestemmelsen ændret, således at de vandløbsregulativer, som var gældende på det tidspunkt, hvor den nye vandløbslov trådte i kraft, lægges til grund, når det skal afgøres, om et vandløb er omfattet af beskyttelsesbestemmelsen. I stk. 4 er det bestemt at amtsrådene og Hovedstadsrådet skal registrere de vandløb som er omfattet af stk. 1. Sådanne registreringer foreligger stort set allerede.

Det vil i øvrigt blive nærmere overvejet, hvorledes oplysninger om vandløbs naturfredningsmæssige status i henhold til såvel § 43 som § 47 a kan indarbejdes i vandløbsregulativerne ved den løbende revision af disse.

Til nr. 21

Bestemmelserne i *kapitel VII* er i forslaget ændret så betydeligt, at det er fundet hensigtsmæssigt at foretage en total omskrivning af hele kapitlet for at gøre det mere overskueligt. Der henvises i øvrigt herom til de almindelige bemærkninger afsnit 4.7. Samtidig er de almindelige bestemmelser vedrørende tilsyns- og plejeforhold, som tidligere fandtes i fortidsmindeka-

pitlet foreslået ophævet, idet de må anses dækket af lovens generelle bestemmelser herom i kapitel XII. Der tilsigtes imidlertid ingen ændringer i praksis med disse forslag.

ad § 48

Bestemmelsen indeholder angivelsen af hvilke fortidsminder, der er beskyttet i medfør af naturfredningslovens kapitel VII, og hovedreglerne om indholdet af denne beskyttelse.

Bestemmelsen er, som den hidtil gældende, bygget op som en angivelse af de forskellige monumenttyper, som er beskyttet. Denne angivelse er søgt gjort så fuldstændig som muligt, men kan naturligvis ikke være udtømmende, fordi en del monumenter kan henføres til flere af de angivne kategorier eller er af meget sjælden eller enestående karakter. I forhold til den eksisterende bestemmelse er der foretaget en klargørelse ved, at en del monumenttyper, der har været omfattet af de bredere kategorier, den hidtil gældende bestemmelse anvender, nu nævnes udtrykkeligt. Herudover er der medtaget et antal monumenttyper, som ikke hidtil har været omfattet af fortidsmindebeskyttelsen. Grundlaget for, at disse monumenttyper medtages, er, at de, ud fra videnskabeligt kulturhistoriske vurderinger, må anses for vigtige vidnesbyrd om kulturhistoriske sammenhænge samtidig med, at de må anses for truede i en sådan grad, at en beskyttelse anses for påkrævet.

§ 48 er bygget op således, at der i de enkelte stykker angives de monumenttyper, der har fælles retsbeskyttelse. Stk. 1 angiver de typer, der er automatisk beskyttede og som omgives af 100 m beskyttelseslinje jf. § 50. Stk. 2 giver mulighed for at knytte samme beskyttelse til de i stk. 1 nævnte monumenttyper ved tinglysning, for så vidt monumenterne ikke fremstår som synlige i terrænet, men giver ikke 100 m beskyttelseslinje. Stk. 3 angiver de synlige monumenter, hvis erkendelighed som fortidsminder kan være vanskelig, og hvor der derfor kræves tinglysning for at give dem samme beskyttelse som de fortidsminder, der omhandles i stk. 1. Stk. 4 indeholder beskyttelse af en række fortidsminder, der ikke er omgivet af 100 m beskyttelseslinje, og for hvilke en tinglysning er en forudsætning for beskyttelsen.

Endelig indeholder bestemmelsen den forenklige, at den hidtidige dobbeltkompetence, hvorefter både Skov- og Naturstyrelsen og Fredningsnævnet skulle give tilladelse til indgreb, fjernes. Dette var allerede overvejet ved fastsættelsen af den hidtil gældende lovtæst og må anses for en hensigtsmæssig klargø-